

vání hostinské živnosti na podsudnický způsob, nýbrž šlo o komerční stránku pivovarského podniku, totiž o dodávání piva hostinským za účelem dalšího zcizení.

Čís. 4871.

Nebyl-li za dočasně nepřítomného člena obecního zastupitelstva v Čechách povolán do schůze náhradník, jest neplatným usnesení obecního zastupitelstva, jímž byla uzavřena zápůjčka za účelem úpisu válečné půjčky.

(Rozh. ze dne 1. dubna 1925, Rv I 408/25.)

Žalobě banky, již domáhala se na obci v Čechách zaplacení zápůjčky, uzavřené za účelem úpisu válečné půjčky, o b a n i ž š í s o u d y vyhověly. N e j v y š š í s o u d žalobu zamítl.

D ů v o d y:

Odvolací soud posoudil věc nesprávně po stránce právní. Nejvyšší soud trvá na svém plenárním usnesení ze dne 4. listopadu 1924, čís. pres. 865/24 čís. sb. 4321, jímž vyslovil, že závazek obce, převzatý neb osvědčený dluhopisem, vykazujícím náležitosti Šu 55 obecního zřízení (pro Čechy), jest neplatným, nestalo-li se usnesení obecního výboru (zastupitelstva), v něm připomenuté platně dle předpisů obecního zřízení. Toto plenární usnesení je stranám známo, ježto se ho dovolávají. Důsledkem tohoto právního názoru uvažoval nejvyšší soud jedině o tom, zda došlo dne 22. května 1916 k platnému usnesení výboru žalované obce. Pro posouzení této otázky postačí zjištění soudu prvé stolice převzaté zajisté i odvolacím soudem, že ke schůzi obecního výboru konané dne 22. května 1916, nebyl za nepřítomného člena R-a pozván první náhradník František K., a že tím byl porušen donucovací předpis Šu 42 obecn. zřiz. Tento § odepírá v odstavci třetím platnost usnesení, k němuž nebyli pozváni všichni členové výboru (zastupitelstva). Člen výboru R. dlel tehdy dočasně mimo obec, měl proto podle §§ 22 a 23 obecn. zřiz. podle znění jich plativšího ještě roku 1916 pozván býti do schůze náhradník, jenž v příslušném sboru voličském obdržel nejvíce hlasů, a tím byl podle zjištění soudu prvé stolice první náhradník K. Opomenutím tohoto pozvání porušen byl onen donucovací předpis zákonný, a má porušení to za následek neplatnost usnesení, na jehož základě vydán byl dluhopis, z něhož dovozuje se žalobní nárok. Tato neplatnost nemohla býti napravena ani tvrzením protokolu, sepsaného o schůzi, že byli přítomni všichni zástupci obce, ani sdělením ze dne 22. května 1916, podle něhož stalo se usnesení o úpisu řádně. Tím nebyl založen závazek obce, ježto nedošlo k platnému projevu její vůle, a tím také ne k platné smlouvě.

Čís. 4872.

Jde o rozepru rozsouzenou, uvedl-li dlužník v žalobě dle Šu 35 ex. ř. totéž, co uvedl již ve stížnosti do usnesení povolujícího exekuci, o níž bylo právoplatně rozhodnuto.

(Rozh. ze dne 1. dubna 1925, Rv I 427/25.)

Procesní soud první stolice zamítl žalobu, domáhající se podle §u 35 ex. ř. zrušení exekuce. Odvolací soud uznal podle žaloby.

Nejvyšší soud zrušil rozsudky obou nižších soudů a žalobu odmítl.

Důvody:

Podle §u 240 odstavec třetí c. ř. s. musí býti k právní moci rozsudku, a ovšem i usnesení, rozepře se týkajících, přihlédáno povždy z úřední povinnosti. To nařizuje také předpis §u 411 c. ř. s. z toho důvodu, by nebylo opětovně rozhodováno soudy o témže nároku. Předpisy ty jsou veřejnoprávní povahy. Tato ustanovení uvedena jsou sice ve druhém dílu civilního řádu soudního o řízení v první stolici, ale podle §§ 463 a 513 c. ř. s. jest jich také užití v opravném řízení, pokud není v této příčině podle ustanovení čtvrtého dílu civilního řádu soudního úchytek, jichž není ohledně ustanovení, že k právní moci rozsudku musí býti povždy přihlédáno z úřední povinnosti. Jmenovitě nelze úchytku spatřovati v předpisu § 482 c. ř. s., neboť tento se vztahuje pouze na přednesy stran, ohledně kterýchžto předpisů jest dispozice stranám vyhrazena. Sezná-li první stolice, že věc mezi týmiž stranami byla již pravoplatně rozhodnuta, vyžadují právní jistota a procesní hospodárnost, aby o této pravoplatně rozhodnuté věci nebylo rozhodováno ještě jednou. Nedbání právní moci není sice uvedeno jako důvod zmatečnosti podle §u 477 c. ř. s., to však nebrání, by na ni nebyl vzat zřetel i v dovolacím řízení z úřední povinnosti, dostane-li se věc dovolacímu soudu u příležitosti přípustného prostředku opravného. Byť i nižší soudy o právní moci nerozhodly, přece jen se touto otázkou s hlediska §u 261 c. ř. s. dostatečně obíraly, a jejich zjištění po této stránce postačují dovolacímu soudu, by o právní moci mohl bezpečně rozhodnouti. Není tedy potřebí zrušovati odvolací rozsudek z důvodu čís. 2 §u 503 c. ř. s., by se věcí tou obíral podle §u 261 c. ř. s., neboť takové doplňování je zbytečné a vlastně nemožné, když už bylo všecko potřebné zjištěno. Zjištěno jest, že proti usnesení zemského civilního soudu ze dne 25. června 1924 podal žalobce stížnost, která byla usnesením vrchního zemského soudu ze dne 26. srpna 1924 zamítnuta. V této stížnosti uplatňoval žalobce proti usnesení exekuci povolujícímu, že jest z exekučního titulu, t. j. ze soudního smíru ze dne 8. ledna 1909 patrné, že jde o opětující se dávky podle §u 1480 obč. zák., promlčující se podle tohoto předpisu do tří let, že soud první stolice nevzal zřetele na toto ustanovení, ačkoliv jest ze spisů patrné, že od uzavření smíru až do podání exekučního návrhu promlčení nebylo nijak přerušeno, že proto měl soud tento návrh zamítnouti. Rekursní soud vyřídil tuto stížnost ve věci samé s poukazem k ustanovení §u 1 vládního nařízení ze dne 8. února 1924, čís. 31 sb. z. a n., podle něhož promlčecí lhůta pro pohledávky, uvedené v §u 1480 první věta obč. zák., prodloužena byla na dále tak, že tyto pohledávky promlčí se nejdříve dnem 1. dubna 1925, a toto usnesení rekursního soudu, který při svém rozhodování nevyšetřoval a nezjišťoval sporných okolností skutkových, byvši doručeno dne 1. září 1924, nabylo právní moci dříve, než byl vydán v této rozepři rozsudek soudu první stolice (§ 406 c. ř. c.).

Žalobce podal žalobu podle Šu 35 ex. ř. dne 12. září 1924 a v ní uvedl (§ 35 odstavec třetí ex. ř.) jako důvod zrušující exekuci doslovně totéž, co uváděl ve své stížnosti, jeho žalobní návrh cílil k tomu, by exekuce byla prohlášena za nepřipustnou a byla zrušena. Uplatnil tedy v žalobě nárok, o kterém již bylo právoplatně rozhodnuto usnesením rekursního soudu, jehož odůvodnění si ostatně osvojil také soud první stolice při svém zamítavém rozhodnutí o žalobě. Jde proto o tutéž věc mezi týmiž stranami, ale, když již o žalobcově nároku bylo právoplatně rozhodnuto v exekučním řízení, vztahuje se právní moc podle Šu 78 ex. ř. a Šu 411 c. ř. s. i na toto rozhodnutí, a proto táž věc nemůže býti uplatněna znovu žalobou podle Šu 35 ex. ř. Tak se stalo, že týž soud druhé stolice rozhodl o stejném nároku po dvakráte a pokaždé jinak. Proto bylo u příležitosti podaného, přípustného prostředku opravného rozsudky nižších stolic podle §§ 475 odstavec třetí a 513 c. ř. s. zrušiti, a žalobu se žalobním návrhem z úřadu odmítnouti.

Čís. 4873.

Vlastníky akcií proti společnosti nejsou osoby, které ve skutečnosti vlastníky akcií býti přestaly, třebaš byly ještě v knize akcií zapsány.

(Rozh. ze dne 1. dubna 1925, R II 92/25.)

Banka M. v likvidaci domáhala se na akciové společnosti pro textilní průmysl v J., by bylo zjištěno, že usnesení valné hromady žalované společnosti ze dne 28. června 1924 jest neplatným a že žalovaná společnost jest povinna to uznati. Procesní soud první stolice žalobu zamítl, o d v o l a c í s o u d zrušil napadený rozsudek a vrátil věc prvnímu soudu, by, vyčkaje pravomoci, ji znovu projednal a rozhodl. D ů v o d y: Žalující strana jest, jak nepopřeno, akcionářem žalované společnosti, vlastník 1720 akcií se 172 hlasy. Následkem toho nelze žalující straně upřiti právo, by domáhala se zjištění, zda usnesení valné hromady žalované společnosti ze dne 28. června 1924 stalo se platně, způsobem odpovídajícím zákonu a stanovám. Žalující tvrdí, že pro toto usnesení hlasoval Alfred W. svým zástupcem S-em 300 hlasy, kdežto všech oprávněných hlasů na valné hromadě bylo dle protokolu 532, že Alfred W. v té době již akcionářem nebyl a 3000 akcií před valnou hromadou složiti nemohl, poněvadž jich neměl, a že jak žalovaná tak předseda valné hromady o této skutečnosti věděli. Zároveň tvrdila strana žalující za řízení v první stolici a nabídla důkazy o tom, že bylo před valnou hromadou ve správní radě usneseno, že, dokud se nestane usnesení, zda, zač a komu se akcie po Alfredu W-ovi prodají, nesmí se těchto 3000 akcií valné hromady účastniti. Kdyby se důkaz o těchto všech žalující stranou tvrzených okolnostech podařil, bylo by míti za to, že usnesení valné hromady jest neplatným, poněvadž bylo usneseno jen pomocí oněch 300 hlasů Alfreda W-a (jeho zástupce S-a), ač tento, nejše již akcionářem a ne-složiv 3000 akcií v době, určené stanovami, neměl práva valné hromady se účastniti hlasováním. Tomuto názoru nemůže nikterak vaditi, že Alfred W. byl v knize akcionářů v době valné hromady ještě zapsán se 3000 akciemi, ježto okolnost ta měla by jen tehdy v tomto sporu roz-